

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 36 (781) | Субота, 4 вересня 1982 року | Ціна 2 коп.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: НАШ ВНЕСОК

РУКИ ПРАЦЬОВИТІ

Зустрілася я з Катериною Макарівною Трохимовою біля ферми під час обіднього доїння корів. Ми увійшли в приміщення, наділи білі халати. Корови її групи, відчувши появу Трохимової, повернули до неї свої голови. Вона підійшла до першої, назвавши її за кличкою, підключила доїльний апарат, до другої сама підішла на стільчик, підмила вим'я і почала вправно доїти.

— Що, не вистачає апаратів? — запитую.

— Вистачає, але на них деякі корови віддають молоко не повністю.

Минуло кілька хвилин, і в дійниці молоко піднялося білою запашною піною.

Руки доярки рухаються швидко, спритно, здається, що вона не прикладає до праці ніяких зусиль.

Катерина Макарівна, перехопивши мій здивований погляд, мовила:

— Це зараз так виходить, а раніше, коли ще не було вміня (до того ж усіх корів тоді доїли вручну), було нелегко. Руки дуже боліли...

А починалося все так: у рік свого повноліття прийняли Катю до колгоспу «Заповіт Ілліча» Троїцького району Ворошиловградської області. Спершу працювала в польовій бригаді, а коли побачили, що в неї руки спритні та вмілі, запросили на ферму.

Довго Катерина відмовлялась. Брав сумнів: чи справиться? Хоч і виросла в селі, а корів доїти не вміла. Зрештою згодилася. Та й чоловік порадив.

Швидко опанувала професію, а невдовзі — і в числі передових виїшла.

У другому році одинадцяті п'ятирічці за вісім місяців надій молока на фу-

ражну корову по її групі склав 1885 кілограмів.

— Обділяють нас увагою, — скаржиться Катерина Макарівна. — Село наше невелике, віддалене від широких шляхів і центральної садиби колгоспу, тому ми не маємо змоги користуватися повною мірою послугами торговельних організацій і служб побутового обслуговування.

Господарські справи також турбують передову доярку. Не все гаразд і з організацією праці на фермі, незадовільно поставлена робота з штучного осіменіння сільськогосподарських тварин, нерегулярно визначається жирність молока, порушується графік завезення кормів.

Звичайно, вирішувати всі ці питання перш за все повинні керівники господарства. І чим швидше, тим краще.

В. КОНОВАЛОВА,
голова Сватівського міжрайвідділу УТОГ.
Ворошиловградська область.

ЩОВИХІДНОГО НА ЛАНАХ

Багатий, щедрий врожай городніх культур виростили в цьому році трудівники колгоспних ланів Черкащини.

За розпорядженням Придніпровської районної Ради народних депутатів міста Черкас, трудівники учбово-виробничого підприємства прикріплені для подання шефської допомоги землеробам радгоспу імені Леніна села Червона Слобода.

Тепер, починаючи з травня нинішнього року, трудівники УВП і Будинку культури та члени їх сімей виїжджають щовихідного своїм автобусом до підшефних.

Руками меблярів у травні зібрано 1,5 тонн ранньої редиски, у червні вони заготовили зеленої маси — 60 тонн. На сьогодні вже зібрано та відвантажено на базу 30 тонн помідорів.

Крім того, на базі «Плодоовочеторг» відремонтовано дерев'яну тару для овочів та фруктів, а на Черкаському плодоконсервному заводі надали допомогу у переробленні зеленого горошку.

На збиранні врожаю найкраще відзначилися: П. Платун, М. Гаркуша, Л. Плас-

тун, Л. Шепітько, П. Приймак, П. Кулінич, М. Довбня та інші.

У злагодженій роботі на збиранні врожаю важливу роль відіграє повсякчасна роз'яснювальна робота серед трудівників підприємства партійної, профспілкової та первинної організації УТОГ.

Адміністрація радгоспу винесла всім трудівникам щиру подяку в поданні шефської допомоги на збиранні та вивезенні городніх.

Г. ГУБКО,
голова первинної організації УТОГ.

В УДАРНОМУ РИТМІ

Андрій Антонович Процюк з села Чухелі Володимирського району, що на Хмельницьщині, звичайна собі людина: середнього зросту, спокійна, з відкритим обвітреним обличчям.

Не пам'ятає він материнської ласки. Ще з дитинства хлопець відчув смак власно заробленого хліба, ковток прохолодної води в печуче жнивне літо.

Не один рік Андрій Антонович трудиться у селі, віддаленому від головних шляхів: оре, засіває землю, збирає хліб.

Нагороди А. А. Процюка — то підсумок його самовідданої праці.

Як голова Купільської первинної сільської організації УТОГ, Андрій Антоно-

вич веде плідну роботу серед глухих. Він частий гість у колгоспах, цікавиться трудовою діяльністю нечуючих своєї організації, їх побутом та відпочинком.

— Жнива ювілейного року, — говорить А. А. Процюк, — нечуючі трудівники первинної організації ведуть в ударному темпі. Всі прийняті єдиним прагненням — зробити вагомий внесок у реалізацію Продовольчої програми, аби був вагомим дарунок 60-річчю утворення СРСР та 50-річчю УТОГ.

И. КЛЕЙМАН,
Хмельницька область.

ВСЯ ПРОДУКЦІЯ — ВІДМІННА

Втілюючи в життя рішення партії і уряду, колектив нашого підприємства трудиться під девізом — «Працювати ефективно і якісно».

У 1977 році на УВП впроваджена комплексна система управління якістю продукції на основі 45 стандартів підприємства, що надійно забезпечують поліпшення якості, дотримання технологічної дисципліни, підвищення особистої відповідальності за кінцеві результати праці. Одним з потужних важелів підвищення ефективності виробництва і якості роботи, як відомо, є соціалістичне змагання. Весь колектив УВП бореться за високу якість на основі прискорення темпів науково-технічного прогресу.

Поліпшенню якісних показників сприяли також перехід у нові виробничі приміщення, впровадження нового нестандартизованого обладнання, засобів малої механізації, зменшення ручної праці, впровадження бригадної форми організації праці.

У виготовленні і впровадженні нестандартизованого устаткування велика заслуга інженера-механіка Ф. П. Мацвейка та бригадира механічної служби, кращого раціоналізатора підприємства і неодноразового переможця змагання серед раціоналізаторів деревообробних підприємств Р. Г. Бойка.

У грудні 1978 року вся продукція, яку випускає підприємство, була атестована державним Знаком якості. Велика заслуга у підготовці виробництва до випуску продукції вищої категорії якості також старшого майстра, комуніста В. М. Островського, майстра Б. Р. Бойко, контролера З. М. Тереховської і робітників «Майстрів — золоті руки» Є. О. Зелінської, П. Н. Шевчук, М. О. Павлюк.

На сьогоднішній день підприємство виготовляє 99 процентів продукції з державним Знаком якості.

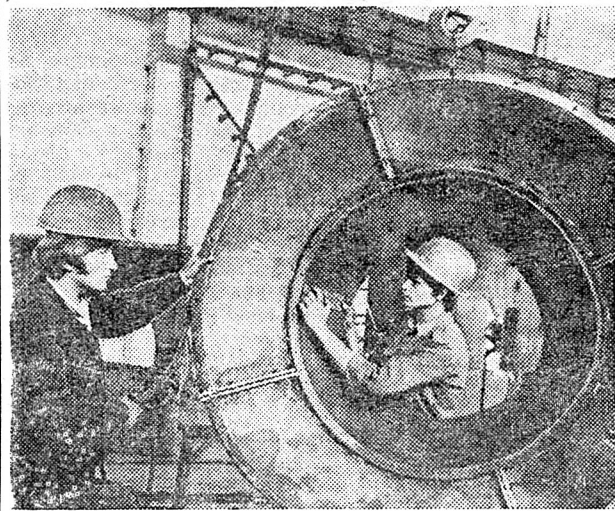
Якість продукції — це честь і совість робітничої людини. В такому напрямку проводиться у нас ідейно-виховна робота, спрямована на те, щоб високі якісні показники були досягнуті кожним трудівником підприємства.

За підсумками Республіканського соціалістичного змагання за досягнуті показники у збільшенні випуску продукції вищої категорії якості і зростання її питомої ваги у загальному обсязі виробництва, колективу УВП присвоєно звання «Підприємство високої якості продукції».

Цього року колектив знову підтвердив це звання.

В. ПЕЛИХ,
м. Броди
Львівської області.

ДЛЯ НОВОГО ГАЗОПРОВОДУ

Трудівники Ужгородського експериментального заводу газотранспортних турбоустановок гнівно засудили дії нинішньої адміністрації США, спрямовані на зрив поставок устаткування із західноєвропейських країн для будівництва газопроводу Сибір — Європа, відомого у нас як траса Уренгой — Помари — Ужгород. Колектив підприємства прагне внести свій гідний вклад у забезпечення своєчасного будівництва цього газопроводу. Слідом за ленінградцями і він узав на себе підвищені зобов'язання. В них передбачено виготовити додатково дві газоперекачувальні установки, три комплекти повітроочисних систем для нових газотранспортних агрегатів, 30 роторів-нагінатів і 47 регулюючих пристроїв для газових свердловин.

На знімку: слюсарі-складальники Володимир Лизанець і Сергій Вавилихін за монтажем газоперекачувальної установки.

Фото Г. Удовиченка

(Фотохроніка РАТАУ)

СПОСІБ ЖИТТЯ — РАДЯНСЬКИЙ

НОРМА ДЛЯ ВСІХ

Бригада приймає рішення

З проханням підвищити норму виробітку на 6,2 процента звернулася до керівництва головного підприємства об'єднання «Запоріжтрансформатор» бригада складальників депутата Верховної Ради УРСР В. М. Нестеренка. Робітники підраховували, що з впровадженням засобів малої механізації і прогресивної форми організації праці на дільниці обробки обмоток трансформаторів таке збільшення буде цілком справедливим і допоможе зекономити працю однієї людини.

Збільшення не таке вже й незначне, як може здатися на перший погляд. І особливо коли врахувати, що кількість працівників у колективі вже скоротилася удвоє, а обсяг робіт помітно зріс. Першопричини такого рішення бригади загальною добре відомі. Вони — в самому способі життя радянських людей. Однак кожен конкретний прояв комуністичного ставлення до праці має ще й свої власні корені. Колектив, на думку самого Віктора Михайловича, прийшов до свого рішення, впроваджуючи бригадний підряд.

— Колективні форми організації праці, як підкреслювалося на XVII з'їзді профспілок, найкраще відповідають умовам сучасного виробництва, — сказав В. М. Нестеренко. — Бригада стала однією з основних форм трудового колективу. Тут втілюються в життя всі економічні завдання, виховується нова людина — патріот, колективіст, господар. Так от, мені в першу чергу хотілося б підкреслити виховне значення бригадного підряду.

З впровадженням бригадного підряду підвищилася зацікавленість кожного в досягненні найкращих кінцевих результатів, зросло почуття відповідальності за спільну справу, міцнішими

стали дружба і взаємовиправка. Не пригадаю випадку, коли б, скажімо, Микола Зарницький чи хто-небудь інший з досвідчених складальників, виконавши своє завдання, не допоміг молодшому Олександру Кочеву, а той, у свою чергу, — ланковому Анатолію Руденку.

Звичайно, матеріальні стимули в нашій справі відіграють важливу роль. Але нам здається, що річ не тільки в них. Коefіцієнт трудової участі дає можливість заохочувати тих, хто відзначився, прибавкою до зарплати, а недбалих покарати карбованцем. Безумовно, це дійові заходи виховання. Та ось що цікаво. За весь час роботи по-новому зняження балів, як міру покарання, було застосовано лише один раз, та й то на самому початку.

Мабуть, більший виховний ефект дає участь усіх членів колективу у вирішенні внутрібригадних питань. Інакше кажучи, тепер ми не просто виконавці, а господарі на своїй дільниці. Тому слово ради і зборів — споруджений закон для всіх...

Тут треба відзначити, що В. М. Нестеренко — сам досвідчений бригадир і вмілий вихователь, робітник високої кваліфікації. Виконуючи найскладніші і найвідповідальніші операції, встигає допомогти іншим. А особистий приклад бригадира, його авторитет, уміння повести за собою багато значать для згуртування колективу, зміцнення його соціальної зрілості.

Для виявлення цієї зрілості є чимало можливостей. І коли, наприклад, провели на пенсію ветеранів М. М. Марченка і І. І. Зубашенка, бригада вирішила запросити до себе тільки одного нового працівника. Тепер їх у бригаді дев'ятнадцять.

М. КЛИМЕНКО,
Запоріжжя.

БІЛОЦЕРКІВСЬКЕ УВП спеціалізується на випуску товарів народного споживання. На 1982 рік перед колективом підприємства поставлено відповідальне завдання — випустити продукції в такій кількості, що дала б можливість забезпечити замовлення всіх закріплених за нами споживачів.

Розгорнувши соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань другого року одинадятої п'ятирічки, колектив підприємства взяв підвищені соціалістичні зобов'язання по збільшенню випуску продукції, зниженню її собівартості, підвищенню продуктивності праці.

Підсумки першого півріччя підтверджують реальність поставленої мети — планові завдання та соціалістичні зобов'язання будуть не тільки виконані, але й перевиконані. Піврічний план з випуску продукції завершено до 25 червня при соціалістичних зобов'язаннях до 29 червня.

З товарної продукції виконання плану склало 104,2 процента, з нормативно-чистої продукції — 104,7 процента, забезпечено виконання і перевиконання всіх пунктів соціалістичних зобов'язань. Понад план випущено 3,4 тисячі костюмів та 71 тисячу пар рукавичок.

Витримати такі темпи зростання виробництва — справа не з легких. Не приходить розраховувати на збільшення чисельності робітників. Вичерпані також можливості нарощування виробничих площ. А виробничі потужності також використано повністю — на 99,8 процента.

Враховуючи обстановку, що склалася, адміністрація разом з партійною і профспілковою організаціями націлюють трудівників підприємства на ще більш ретельний пошук і приведення в дію внутрішніх резервів виробництва. Велика увага приділяється вдосконаленню форм і методів планування, посиленню ролі моральних і матеріальних стимулів.

Підприємство досягло високої продуктивності праці серед аналогічних підприємств галузі і весь надплановий випуск продукції в першому півріччі був забезпечений за рахунок зростання продуктивності праці.

Одним з основних критеріїв оцінки роботи є ніні виконання договірних поста-

вок у заданому обсязі і у встановлені строки.

Ми свої зобов'язання по кварталній поставці продукції у заданому асортименті виконуємо, а самі нерідко опиняємося у тяжкому становищі з виконанням місячних планів з товарної продукції через несвоєчасне забезпечення тканинами в заданому асортименті по місяцях кварталу. Це викликає тим, що поставка тканин передбачена нарядами постачальників поквартально, а не місячно і добується зміни такої ситуації

ВАГОМИЙ ВНЕСОК КОЛЕКТИВУ

поки що не можемо. У зв'язку з цим доводиться оперативно регулювати перехід на інші артикули тканин, що є в наявності. А коли їх немає, то терміново посилює машини на інші споріднені підприємства, що в свою чергу викликає збільшення транспортних затрат, міняти асортимент, застосовувати й інші заходи, щоб не допустити простоїв і забезпечити ритмічне виконання плану з усіх виробничих показників.

Покращення використання ресурсів виробництва, посилення режиму економії, розв'язок руху «Жодного відстаючого — поруч!», міцна трудова дисципліна дали змогу створити передумови для виконання й перевиконання якісних показників: Затрати на один карбованець виготовленої продукції знижено на 1,6 копійки порівняно з планом, одержано надпланового прибутку за перше півріччя 78 тисяч карбованців, зекономлено сировини та матеріалів на 29 тисяч карбованців, забезпечено економію фонду зарплати у перерахунку на фактичний випуск продукції.

У тому, що на підприємстві немає жодного відстаючого підрозділу, що серед споріднених підприємств галузі у нас найвища продуктивність праці, не останню роль відіграла творча активність трудівників підприємства.

124 робітники взяли підвищені соціалістичні зобо-

в'язання виконати річне завдання до 65-ї річниці Великого Жовтня.

38 робітників уже давно зустріли 1983 рік і ніні працюють в рахунок першого, другого чи третього кварталу наступного року.

У діючих бригадах постійно триває процес вдосконалення праці. За останні роки впроваджено безперервний процес, що дає змогу передавати обладнання на ходу, скорочувати втрати робочого часу. Продуктивність тільки за рахунок цього фактора підвищується на 5—8 процентів. Щоб посилити матеріальну зацікавленість, у Положення про преміювання внесено пункт: «Дотримання безперервного процесу».

Бригади № 1 та № 2 першої дільниці, які очолюють майстри З. С. Поперечна та В. С. Коломиченко, тричі займали перше місце у внутрішньобригадному змаганні.

Бригади № 2 та № 3 другої дільниці, очолювані майстрами М. А. Норченко та М. А. Старчук, — двічі. Перше місце у квітні виборола дільниця № 3, де майстром Н. І. Уварова.

Високих показників у праці досягли такі передові робітники, що неодноразово виборювали перші місця в індивідуальному соціалістичному змаганні. Це — Галина Михайлівна Ковбаса та Лідія Яківна Валяник. Виробничі норми вони виконують на 185—200 процентів і ніні працюють уже в рахунок вересня 1983 року, Ганна Марципанівна Калашнік — в рахунок серпня, Віра Пилипівна Горбань — в рахунок травня, а Парасковія Марківна Бахмат та Марія Сергіївна Шкурлатовська трудяться уже в рахунок лютого.

Однак, ми мобілізували ще не всі резерви зростання продуктивності праці. А резерви ці — створення бригад нового типу з оплатою праці за коефіцієнтом трудової участі. Ми вже готові до переходу на таку прогресивну форму організації і оплати праці.

Наш колектив сповнений рішучості виконати поставлені на другий рік одинадцятої п'ятирічки завдання по виконанню всіх планових техніко-економічних показників і одержання високих результатів при найменших затратах.

А. РОЗГОН,
інженер-економіст
Білоцерківського УВП.
Київська область.

Для майстра Харківського УВП-2 Ганни Петрівни Погуляй передовий виробничник став першим помічником і радником у всіх невіршених трудових справах. М. І. Тищенко ось уже впродовж тридцяти років працює на підприємстві наладчиком, добився присвоєння йому почесного звання ударника комуністичної праці.

Багатьом юнакам Микола Іванович передав секрети своєї професійної майстерності, допоміг ствердити себе у житті.

На знімку (зліва направо: М. І. Тищенко та Г. П. Погуляй).

Фото И. МІНДЕЛЯ.

НА РІВЕНЬ НОВИХ ВИМОГ

На території Полтавської області — у Кременчуцькому, Миргородському, Чутівському, Пирятинському, Лубенському і Зіньківському міжрайвідділах перебувають на обліку близько 1300 нечууючих. Їх переважна більшість трудиться в сільській місцевості — у колгоспах і радгоспах.

Міжрайвідділи прагнуть проводити свою роботу на селі у світлі вимог XXVI з'їзду КПРС, рішень XI з'їзду УТОГ. Ніні триває широке обговорення матеріалів травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС і Продовольчої програми.

З початку року проведено 70 загальних зборів, на яких розглядалися такі питання: «Про Всесоюзний ленінський комуністичний суботник», «Назустріч 60-річчю утворення СРСР» та інші. Налагоджено систематичні семінари з головою первинних організацій УТОГ. Проведено тридцять вісім засідань міжрайвідділів з порядком денним: «Про роботу редколегії», «Про ро-

боту спортсекцій», «Завдання виробничих первинних організацій».

Відбулося десять зльотів і нарад передовиків сільського господарства, тридцять подвірних обходів.

Облвідділ та міжрайвідділи Полтавщини взяли підвищені соціалістичні зобов'язання за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР і 50-річчя УТОГ. Цим зобов'язаннями, зокрема, передбачено значно пошвидшити роботу серед глухих на селі: ширше залучати їх до громадсько-корисної праці, забезпечити високим культурним обслуговуванням. В цьому напрямку вже зроблено чимало. На зльотах, нарадах, тематичних зустрічах, як правило, виступають колективи художньої самодіяльності, частішими стали їх виїзди на місця. Працівниками міжрайвідділів та головами первинних організацій активно пропагується досвід кращих сільських трудівників, для чого широко використовуються тематичні вечори, стінні газети,

інші засоби ідейного впливу.

Велику увагу приділено розв'язанню проблем слухової, трудової та соціальної реабілітації. Проводиться роз'яснювальна робота з питань лікування й запобігання глухоті, надається конкретна допомога в придбанні слухових апаратів.

Але в працівників облвідділу, міжрайвідділів, голів первинних організацій поперед ще чимало завдань, від успішного розв'язання яких залежить поліпшення умов праці, побуту та відпочинку нечууючих. Тому усі наші зусилля ніні спрямовані на те, щоб напередодні славного ювілею в житті нашої країни — 60-річчя утворення СРСР — допомогти у цій роботі помітних позитивних зрушень, забезпечити своєчасну і ефективну допомогу кожному трудівнику сільської місцевості.

Т. КОТЬКО,
інструктор Полтавського облвідділу по роботі серед глухих на селі.

Перед у соціалістичному змаганні на Полтавському УВП-2 веде слюсар-інструментальник П. В. Гуржин. Виробничі завдання він виконує на 120 процентів.

Фото И. МІНЬКА.

ДОСЯГНУТЕ—НЕ МЕЖА

Старанно працюють трудівники Ужгородського УВП-1 у другому році одинадятої п'ятирічки. Тільки за перше півріччя нинішнього року колектив підприємства реалізував надпланової продукції на 21 тисячу карбованців при намічених 15 тисячах. План по виробництву валової продукції становить 29 тисяч карбованців. Ця цифра також значно перевищує показник, що передбачався ще на початку цього року.

У досягнутих успіхах вагомий вклад трудівників, котрі входять до складу шести бригад. Кращими з них є колективи заготівельної дільниці, яку очолює І. І. Пирожук, бригада, що зайнята підготовкою дета-

лей для складання (бригадир М. А. Куцина), а також колектив пресувальників, де керівником Ф. Є. Сливко.

На УВП широко розгорнулося індивідуальне соціалістичне змагання. Попереду йдуть верстатники Ю. А. Біро та І. П. Ковальчук, нітрошпаклювальники М. Я. Олексій та М. В. Гозда, шліфувальник Ф. Ф. Балог та інші.

Попереду перед трудівниками підприємства стоять великі і відповідальні завдання. Вони, зокрема, полягають у тому, щоб закріпити досягнуті успіхи, добитися ще вагоміших трудових показників на честь ювілейної дати в житті Країни Рад.

С. ШПОНТАК.

Незважаючи на свій пенсійний вік, Ганна Амбросіївна Баумгартнер продовжує трудитися контролером-накатницею на Чернівецькому УВП, допомагаючи цим самим виконувати планові завдання другого року одинадцятої п'ятирічки.

Фото П. ХАРКІВСЬКОГО.

Вдумливо, цілеспрямовано

Серйозно і вдумливо готуються до ювілею Країни Рад працівники Садгирського будинку культури.

Підбивши підсумки виконання соціалістичних зобов'язань за перше півріччя, правління міжрайвідділу і рада Будинку культури відзначили, що поліпшилась якість культмасових заходів, зросла активність учасників художньої самодіяльності.

Спільно з адміністрацією Чернівецького УВП проведено ряд вечорів трудової слави, вшановано ветеранів праці А. Степанюк, Л. Ігнатову, влаштовано проводи на пенсію і посвяту в робітничий клас.

Перед відвідувачами Будинку культури виступали делегати з'їзду комсомолу республіки, ветерани Великої Вітчизняної війни, секретар партійної організації УВП М. Д. Єрмаков, секретар комсомольської організації В. Загута.

Цікавими були заняття університету культури на тему «Розквіт мистецтва і культури на Буковині за роки Радянської влади». Проведено зустрічі з акторами Чернівецького драматичного театру імені О. Кобилянської М. Славкою та О. Ільною.

Надовго запам'яталися нечууючим туристичні походи по історичних місцях, ініціатором яких був молодий комуніст Л. Медведєв.

Колектив художньої самодіяльності Садгирського будинку культури у першому півріччі уже показав глядачам 12 концертів і вистав. Виступали як перед міськими глядачами, так і в селах області.

Наші культпрацівники проводять велику виховну роботу в Хотинському, Сокирянському, Кельменецькому районах.

Б. ЗЕЛІКМАН,
голова Садгирського міжрайвідділу УТОГ.

Виховують гідну зміну

На Львівському швейному підприємстві «Спідует» проводиться значна робота по розвитку руху наставництва.

На підприємстві наставництво стало формою виховання комуністичного ставлення до праці, розвитку почуття особистої відповідальності у працівників за доручену справу. Тут 15 наставників. Обрано раду наставників, яку очолює ветеран підприємства тов. Алфімова Л. П.

Робота ради наставників старанно планується, регулярно проводяться засідання її. Розроблено положення про наставників і форму обміну виконання договору між наставниками та під-

шефними. Кожному наставнику видано на руки пам'ятку-інструкцію по трудовому вихованню молодих робітників. Досвід їх роботи висвітлюється в стінній газеті підприємства. Оформлено альбом, який охоплює роботу ради за роки руху наставництва. Тут вписані кращі наставники, які виховали собі достойну зміну. Альбом демонструвався на республіканській нараді наставників.

Вся робота по наставництву обчислюється по формі договору. За останні роки за укладеними договорами виховано 38 молодих робітників. І результати наставництва дають свої плоди.

Підшефні добре працюють на своїх робочих місцях. Виконують і перевиконують норми виробітку, дотримуються трудової дисципліни, навчаються у вечірній школі робітничої молоді, беруть участь у гуртках художньої самодіяльності, спортивних секціях, у громадському житті колективу. Відмінних успіхів у вихованні молоді добилися наставники Г. Л. Барба, М. Е. Соляк, А. І. Корміло, Є. І. Годованська, М. Н. Романів та інші. Кращі з них тут відзначаються грамотами і грошовими преміями.

И. ЗДОРОВИЛО,
заступник начальника оргвідділу ЦП УТОГ.

У 1934 році, коли мені було 23 роки, я вперше переступила поріг Дніпропетровського учбово-виробничого підприємства УТОГ. Директором тоді був В. Скубко, інструктором по трудовлаштуванню Е. Волкова.

Спершу я працювала у побутовому цеху, потім на складанні замків. У бригаді трудилось четверо дівчат. Крім мене ще Касян, Усенко, Логвиненко. Ми змагалися, сумлінно працювали, дружили.

Нелегко доводилося нам. Особливо взимку. Наш цех нагадував сарай, не було опалення. Виручала лише залізна пічка. Та яке від неї тепло? Навіть, коли її палили, пальці від холоду прилипали до металу. І все ж глухонім не падали духом. Місяць у місяць перевиконували норми. Ідальні чи будфету у нас не було. Обід приносили з ідальні, що знаходилася поруч. Гуртожиток був перенаселений.

Більшість глухих на той час були неграмотними і мені часто доводилося писати за них заяви, листи. Я була і скарбником каси взаємодопомоги.

Війна обірвала мирне життя радянських людей. Я з подружжям — Марусею і Цукіною і Поліною Завгородньою пішла до військомату проситися на фронт санітарками. Але нас не взяли, хоч ми і запевняли, що читаємо з губ, добре розуміємо мову.

Після війни займалася швейною справою. На громадських засадах очолювала обласний відділ УТОГ. Глухі у Дніпропетровську довго не затримувались. Їхали шукати більшого заробтку.

Знайшовши напіврозвалене приміщення, ми з нечужими, як могли, відремонтували його, знесли туди старенькі меблі, книги, почали налагоджувати культурну роботу.

Займаючись організаційною роботою, я не забувала про наше підприємство. Мене туди тягнуло. І невдовзі перейшла у швейний цех. Оскільки спершу шила я поганенько, то мені доручали пришивати гудзики, метати петлі вручну. Дівчата допомогли мені оволодіти більш складними операціями.

Потім у місто повернувся голова облвідділу Плінер, котрий був на чолі організації до війни. Я стала працювати змінним майстром, або як тоді називали, інструктором.

У 1949 році була обрана делегатом на обласну конференцію, а потім на III з'їзд глухих. Була я делегатом і IV з'їзду.

Після війни тривалий час не було гуртожитку. Потім, коли знайшли приміщення, то не одразу змогли відповідно обладнати.

Але рік у рік умови життя і праці поліпшувались. Тепер є і гуртожиток з усіма зручностями, збудовано будинки для трудівників УВП, новий Будинок культури.

Нині я на заслуженому відпочинку, але живу активним життям нашого Товариства. Надаю посильну допомогу міському відділу УТОГ, є членом ради бібліотеки.

...Згадуючи роки минулі, адно прийдешньому. Адже воно світле.

А. ХОРОЛЬСЬКА,
ветеран Товариства.

ДЛЯ ТРУДІВНИКІВ СЕЛА

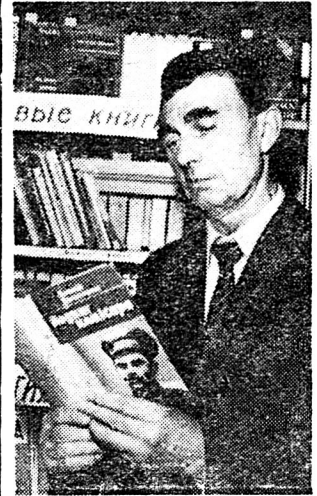
Хороший подарунок нечужим хліборобам Бердянського району зробили активісти Запорізького будинку культури УТОГ. Вони дали виїзний концерт, що відбувся у Палаці культури м. Бердянська.

Відкриваючи вечір художньої самодіяльності, директор культзакладу м. Запоріжжя О. Ф. Іванченко підкреслює історичне значення Гиродольської прогари, відзначила ударну працю трудівників села району і побажала їм нових успіхів у вирощенні і збиранні високих урожаїв, а також особистого щастя і здоров'я.

Після запорізької аматори сцени порадували глядачів своїми виступами художньої самодіяльності. Естрадний колектив показав веселі гумористичні сценки, майстерно виступили учасники народного танцювального ансамблю «Славутич», чудово виконувала пісні радянських авторів Алла Філіна.

Від імені трудівників села зі словами вдячності аматорам художньої самодіяльності виступив ветеран УТОГ Павло Миколайович Преображенський. Він висловив вивєниє, що нечуючі сільські трудівники внесуть гідний вклад у виконання Продовольчої програми країни.

С. МОРДУШЕНКО.
Запорізька область.

ЙОГО УПОДОБАННЯ

Олександр Миколайович Белов по-ударному трудиться газозварником на Одеському заводі «Медтехніка».

Свій вільний час він присвячує художній самодіяльності будинку культури глухих. Його жанр — сатиричні сценки. Крім того, також виконує і деякі ролі у виставах, асєтує у виступах з оригінального жанру.

На знімку: ветеран запорізького котельно-монтажного заводу Микола Олександрович Кулик.

Фото П. МІНЬКА.

За багаторічну діяльність на культурно-освітній ниві О. Белов неодноразово нагороджували Грамотами, дипломами та цінними подарунками. На першому Всеукраїнському фестивалі художньої самодіяльності трудящих ветеран сцени став лауреатом.

О. ЯГЕЛЬНИЦЬКИЙ.

ВШАНОВАНО КРАЩИХ

У актовому залі Ялтінського будинку культури УТОГ відбувся вечір трудової слави, який був присвячений 60-річчю утворення СРСР. На зустріч активісти культзакладу запросили ветерана Великої Вітчизняної війни М. І. Ткаченка, ветеранів Товариства Б. В. Івлева, К. А. Шипова, трудівників села З. А. Дячкову, Е. М. Цветкова, гостей з Че-

хословаччини Я. Шмідта та інших почесних гостей.

Вечір відкрила голова Ялтінського мікрорайона УТОГ Марія Павлівна Майко, котра у своєму виступі розповіла присутнім про успіхи кримчан у соціалістичному змаганні за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР, іформувала про заходи, що здійснюються по реалізації Продовольчої програми, ознайомила з

ідеологічною, політико-виховною роботою, що її проводить культзаклад. Вона відзначила правофлангових п'ятирічки, активістів громадського і культурного життя Б. В. Івлева, М. І. Ткаченка, Ф. К. Лещенка, подружжя Пасюта та інших. Добрі слова прозвучали на адресу трудівників ланів Т. Калініної, Е. Цветкова, Н. Киструцької.

Почесні гості зайняли міс-

Слюсар Крюківського вагонного заводу Павло Михайлович Усик, робітник промбазис відділу постачання залізничної станції Кременчук Василь Васильович Василенко і швачка трикотажної фабрики Марія Олександрівна Гармаш, яких ви бачите на фото, — ветерани праці своїх підприємств, беруть активну участь у громадському житті трудових колективів.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ля у президії вечора. Їх привітала директор Севастопольського будинку культури УТОГ Т. Б. Сачкова. Зі спогадами про свою участь у Вітчизняній війні виступив ветеран УТОГ, нині пенсіонер М. І. Ткаченко. Потім слово взяв гість з братньої Чехословаччини нечуючий Ярослав Шмідт, котрий розповів про багатогранне життя глухих своєї країни. Драмгуртківці Севастопольського культзакладу показали учасникам вечора виставу «Дорога довжиною в 1418 днів» та інсценізації

сі. Це дало свої позитивні результати, хоча це початок і недоволів залишається ще багато. Проте, навіть такі наради в одному класі не вирішують питання збільшення бюджету вільного часу, його раціонального використання. Потрібно вирішувати в масштабах школи. Відповідно до рекомендацій обласного інституту вдосконалення вчителів ми вже другий рік під час березневих канікул проводимо спільні методоб'єднання вчителів і вихователів, на яких розглядаємо актуальні питання. Потрібно, щоб всі заходи були підпорядковані марксистсько-ленінській ідеології. В зв'язку з цим ми чітко визначили основні напрямки, навколо яких організуємо всю виховну роботу: ідейно-політичне виховання в нерозривній єдності з моральним і трудовим. Намагаємось, щоб це було системою, яка згодом перейде в шкільні традиції. Для прикладу візьмемо такий принцип комуністичного виховання, як заняття фізкультурою і спортом, виконання санітарно-гігієнічних правил. Як він впроваджується в життя у вільний для учнів час? Так, за півріччя у школі проводились: ігри на свіжому повітрі, рухливі ігри, КВД — «Ігри та розваги», екскурсії до лісу, екскурсії в лісопарк, спортивні змагання з різних видів та інше.

Особливо ця робота поживилась після виходу постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР щодо поліпшення масовості фізкультури і спорту. Ми домоглися того, що всіх учнів охопили щоденною ранковою гімнастикою, причому за винятком холодних зимових місяців, проводимо на повітрі, на шкільному подвір'ї.

Л. БАЛЮК,
ст. вихователь Кам'янець-Подільської спеціальної школи-інтернату для слабозорючих дітей.
Хмельницька область.

(Закінчення у наступному номері).

ВІДРОДЖЕНІ ПОЛОТНА

Картина «Дівчина біля тину» М. Раєвської-Іванової, першої в Росії жінки, яка одержала диплом Петербурзької Академії художеств, поповнила експозицію музею в Харкові. Полотно, виявлене тут, на її батьківщині, дуже пошкоджене, відродив художник Є. М. Варібрус. І тепер тільки спеціальний паспорт з фотографіями, де зафіксовано всі етапи відновлення, розповідає про копітку працю майстра.

Мистецтво реставратора близьке до лікування. Йому, як і медику, доводиться ставити діагноз і визначати шляхи зцілення.

— Потрапило до нас якось спотворене, розірване полотно з слідами пізніх нашарувань, — розповідає Євген Миколайович. — Інтуїція підказала, що в руках робота великого художника. Справді, знявши верхній

шар, знайшов під ним «Моління про чашу» з чітким підписом Федора Бруні. Це виявилось авторське повторення знаменитої картини, якою вже десятиріччя милуються відвідувачі Російського музею в Ленінграді. Потрібно було кілька місяців напруженої праці, перш ніж полотно зайняло своє місце в музейній колекції...

Тепер на столі реставратора — темне полотно з облізлого місцями фарбою. Йде робота над картиною Айвазовського «Бурхливе море з вітрильником». Точними обережними рухами за допомогою особливого еластичного ножа Є. М. Варібрус міліметр за міліметром відокремлює від паперу покорований від вологості картон, старанно розриває і тонкою голкою шприца обережно вводить під здуту фарбу спеціальний клей

з меду і антисептичних препаратів. Потім, коли шар фарби буде дубльовано на нову основу, почнеться найвідповідальніше — відновлення авторського живопису.

Можна за допомогою рентгена або фотозйомки, хімічного аналізу визначити складові кольорової гамми, але повернути твору мистецтва первісну красу здатні тільки вмілі руки художника. Більше того, реставратор повинен знати досконало історію мистецтва, його стилі, характерні естетичні і технічні ознаки різних шкіл, артефактів художників і окремих живописців. Йому часто доводиться працювати з архівними документами, літературою, щоб з'ясувати про твір усе, що можливо. І тільки потім підбираються фарби і накладаються мазки так, щоб вони не відрізнялися від роботи автора.

Багатьом цінним творам повернув первісну красу старший художник-реставратор Харківського художнього музею Є. М. Варібрус. Завдяки його мистецтву знову розцвіли фарби «Мадонни з немовлям», створеної в XVI столітті нідерландцем Йосом Ван Клеве і картини того ж періоду французького художника Франса Франкена «Соломон і цариця Савська», творів майстрів іконопису різних епох. У реставраційній майстерні пройшли «курс лікування» жіночий портрет Репіна і недавно знайдений ескіз картини відомого радянського майстра-баталіста М. Самокіша «Атака», яка загинула в дні війни. Відроджені полотна, поповнивши експозицію Харківського художнього музею, приносять любителям образотворчого мистецтва немало радісних хвилин спілкування з прекрасним.

В. ПІКОВСЬКА.
м. Харків.

«ПИЯЦТВУ — БІЙ!»

Так називався вечір, що відбувся в Запорізькому будинку культури УТОГ. Про шкідливість алкоголізму та боротьбу з ним розповіла директор культзакладу Іванченко Олександра Федорівна. Виступ доповнили працівники Будинку культури неучащих — В. Небилі-

цина, С. Марченко, В. Яковлева та інші.

Наприкінці вечора його учасники подивилися художній фільм «Біда» кіностудії «Ленфільм» за сценарієм відомого письменника І. Меттера. В основу твору взято факти з життя.

С. МОРДУШЕНКО.
м. Запоріжжя.

ПОЇЗД... БЕЗ КОЛІС

У Києві відбулися перші випробування нового виду транспорту — конвейерної дороги. Вона призначена для перевезень пасажирів у містах і за їх межами.

Наше знайомство з випробовуваним полігоном Київського особливого конструкторського бюро лінійних електродвигунів почалося дещо несподівано: після годинного міста ми потрапили в «слуховий вакуум».

— Чуєте? Тиша — значить, почалися випробування, — пояснив нам В. А. Коробов, головний конструктор дороги.

І, справді, через кілька секунд на бетонній естакаді, що плавним вигином захоплює за дерева, показалася масивна металева платформа, що нагадує залізничний вагон. Однак ні перестуку коліс, ні рейкового гулу не чути. Платформа їде, набігаючи широкими полозками на полотно дороги, що складається з... гумових коліс — рольгангів, установлених парно з однаковими інтервалами вздовж усього 1600-метрового шляху.

Бич великих міст — шум. Шумить міський транспорт, гуркочуть метро і залізниця, — продовжує головний конструктор. — А що, коли поїзд позбавити коліс, а колію — рейок... З цього і виходили ми у своїй ідеї. В її основі — принцип роботи транспортера, конвейера. Тільки рольганги у нас не є ведучими, вони тільки правлять за опору набігаючому на них составу, оснащеному лінійними електродвигунами.

— Все «чаклунство» в тому і полягає, — вступає в розмову головний інженер ОКБ В. І. Шевченко, — що сила тяги виникає при взаємодії енергії рухомого магнітного поля в статорі, який міститься в корпусі вагона, з магнітним полем якоря — алюмінієвих пластин, закріплених уздовж шляху. Таким чином, повністю відпадає потреба в оберткових деталях передавального механізму — традиційному джерелі шуму.

Безшумність — неабияка,

але не головна цінна якість нового транспорту. При однаковій з метрополітеном провізній спроможності (до 60 тисяч пасажирів у годину «пік») вартість спорудження одного кілометра двокільній естакадної конвейерної дороги обійдеться в п'ять разів дешевше. У районах новобудов її можна прокласти вздовж бульварів і широких магістралей без створення перешкод вуличному рухові. А в центральних, густо забудованих кварталах міст, траси підуть під землю. Але і в цьому разі, якщо, скажімо, половина всієї магістралі проляже в тунелях, її будівництво обійдеться приблизно в три рази дешевше — адже для конвейерної дороги потрібен тунель значно меншого діаметра, ніж для метрополітену.

Та обставина, що колесарольганги будуть під навантаженням тільки під час проходження по них поїздів, набагато збільшує строки їх служби порівняно з шинними автобусами і тролейбусами. Спеціалісти шинної промисловості розробляють для новинки особливе безкамерне і безпротекторне «взуття».

Завдяки конструктивним особливостям конвейерної дороги їй не страшні снігові замети і ожеледиця, що дає можливість успішно експлуатувати її в умовах півночі.

Тепер у країні налічується понад 30 великих міст, де інтенсивність пасажирських потоків на головних напрямках доходить до 30—60 тисяч чоловік за годину. До 1990 року таких міст буде близько 45. І всі вони претендують на метрополітен — єдиний досі вид міського транспорту, здатний справитися з цією проблемою. Робота київських конструкторів — важливий крок у створенні принципово нових транспортних засобів, покликаних прийти на зміну звичному, але, на жаль, надто дорогому метро.

К. СТЕЛЬМАШОВ,
В. ЧЕРНИШУК.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Т Р И В А Є

передплата на газету

„Наше життя“ на 1983 рік.

Передплату приймають поштові філії зв'язку, агентства «Союздруку», громадські розповсюджувачі преси на підприємствах та в установах, сільські листоноші.

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА:

на рік — 1 крб. 04 коп.

Передплачуйте газету
„Наше життя“

Усьоме зібралися члени клубу «Книголюб», що діє при Одеському обласному будинку культури, на засідання. Пушкінське свято поезії, проведене у червні, пробудило бажання більше дізнатися про дружину поета Наталію Миколаївну Гончарову. І не дивно. Адже не секрет, що десятиріччями у книгах і статтях про Пушкіна двояко розпо-

ПОВІСТЬ ПРО Н. М. ПУШКІНУ

відалось про цю незвичайну жінку.

Яка ж вона ця жінка, що такою чарівною намалявала її К. П. Брюллов? Вона вражала своїх сучасників незвичайною красою.

Протягом місяця ми готувалися до засідання, яке перетворилося у читачську конференцію за повістю А. Кузнецової «Я душу твою люблю...». Повість привернула нашу увагу документальною основою. У цьому творі Гончарова постає не холодною красунею, а людиною люблячою, страждаючою, чистою і привабливою.

Із виступів членів гуртка присутні дізналися, що юна Наталія була простою, доброю, душа якої прекрасніша за її обличчя. Вона любила Пушкіна, прагнула зрозуміти його особистість. Не її вина, що за кожним кроком Олександра Сергійовича слідували, що у кожному рядку шукали крамолу. І коли сталося непоправне, горе Наталії Миколаївни було глибоке. Про це із співчуттям розповідає письменниця.

Учасники конференції захоплено говорили про жінку, про яку поет сказав: «Чистейшей прелести чистейший образец».

Активно виступали того вечора К. Бородіна, І. Дученко, котра прочитала вірші одеських поетів про дружину Пушкіна, Л. Крамаровська, М. Гембайло, Г. Крестіно, Р. Бороденко та інші. На закінчення бібліотекар познайомила читачів з іншою літературою про Н. М. Пушкіну.

Р. ГРАНИК.

м. Одеса.

РІДНА ПРИРОДА

А ВЕРЕС ЦВІТЕ...

Вересень стелиться над заплавами і долинами бузковим димком. Він покрив верхівки лісу і галявини вохристим серпанком, а місцями не пошкодував і золотом покрив крони беріз, обпалив шапки осик яскравою кіновар'ю. На холодних росах зорях, над низинами ходять пласти сніжного вологого туману, чіпляються за кущі і чагарники, залишаючи холодні дрібні краплини.

З настанням ночі зорі важчають, стають великими і ультрамаринове небо під їх тягарем не витримує, опускається ближче до землі. І в цій непроглядній пільмі зорі починають рухатися, підморгують одна одній, заводять довгий нічний хор. І від цього сяяння зоряних світил краще бачиться стежина на мокрій холодній леваді, що тягнеться до далекого села на когорі.

Світлячки у вересні м'які, пастельні, з'являються не поспішаючи. Дні тихі і луна в лісі не звучить і не відгукується стозвоном. Ліс порідшав і холодний вітерець легко пронизує його, не зустрічаючи перешкод, і лише в сосновому бору тиша. Тут, тулячись одна до одної, ніби солдати, що застигли в почесній варті, стоять величезні сосни. Вони оберігають спокій бору. У верхівках сосен темнозелені лапи хвої ворухатся, про щось шепочуться поміж со-

бою, дрімають. Під його похмурим шатром, куди промінь світла не може пробитися до вкритих мохом стовбурів, пеньків і підстилки з опалі хвої, трави не ростуть. Це царство лишайників і напівтемряви. У ці місяці завжди на день приходить табунець граціозних косуль. Перш, ніж лягти, косуля розгрібає підстилку, відкидає її назад і, переконавшись, що чисто, лягає. Косуля не любить, коли під нею «постіль» створює сторонній шум. Це їй заважає бути завжди наготові.

Відвідує такі місця і вепр. Лось у кінці вересня стає агресивним, відростивши могутні лопати-роги, шукає суперника, щоб дати бій за право володіти подругою. Навіть на шум іде сміливо, ламаючи на шляху осичняк.

А над опустілими полями, на низькій висоті, своїми вічними коридорами летять на змівлю невеличкі мисливські птахи: шпак, вівчарик...

Над притихлим, ще не посінім лісом, вбраним лісом, пропливли, саме пропливли (так велично вони летіли) лелеки. Вони летіли спокійно, чітко виділяючись на світліх високих хмарах. Видно нелегко було їм покидати рідні краї, а небо все сильніше і сильніше затягує сіра мла.

В. СТЕРЛЬОВ.
Фото автора.

